

מדוע המערב מגן על ישראל? / ד"ר מחמד אל-האשמי.

בתמונה: האבות המייסדים של מדינת ישראל (מימין לשמאל): הבנקאי הבריטי, ליונל רוטשילד, הפוליטיקאי והמשפטן הפולני, דוד בן גוריון, והכימאי הבריטי, חיים ויצמן.

כשאנחנו אומרים מערב, כוונתנו לקונטקסט המדיני המודרני של המונח, שכולל את מדינות האיחוד האירופי, ארה"ב, קנדה, אוסטרליה, ניו-זילנד, יפן ודרום קוריאה. מדוע המדינות הללו אוהבות את ישראל ומגנות עליה?

הערבים חוזרים רבות על שני נרטיבים פשוטים לגבי הסיבות להזדהות של המערב עם מדינת ישראל:

הנרטיב הראשון אומר כי "ישראל היא זרוע קולוניאליסטית של האימפריאליזם האמריקני-מערבי-ציוני שתכנן להרוס את מדינות ערב, לפרק אותן ולהשתלט על משאביהן". מי שמאמץ את הנרטיב הזה הם גורמי השמאל, גורמים באליטה השלטת וגורמים נאצריסטים, סוציאליסטים, פאן-ערביים, לצד תומכי מפלגת הבעת' וכל מי שסביבם.

הנרטיב השני אומר כי "ישראל היא קוץ של המערב הכופר' במטרה להשתלט על האסלאם, שאם יתחזק, הוא ישלוט בעולם, שכן האסלאם הוא דת ומדינה כאחד".

מי שמאמץ רעיון זה הם אנשי הדת באל-אזהר, וכל פלגי האסלאם הפוליטי, משרד ה'יוקף' ופוסקי ההלכות בכל מדינות ערב ללא יוצא מן הכלל. רעיון זה נלמד באופן שיטתי בבתי הספר, במכללות ובאוניברסיטאות, ומונצח בכלי התקשורת ובמדיה החברתית.

שני הנרטיבים הללו מושתתים על מידע היסטורי שגוי, שממנו נבעו גישות שגויות ש-

99% מהערבים מאמינים בהן.

אם כך, מהו הסיפור הנכון? מדוע המערב שומר על יחסים אסטרטגיים עם ישראל, למרות ההפגנות בעריו הגדולות שמקיימים מאות אלפי מפגינים אנטי-ישראלים נגד המלחמה בעזה? האם ישנה אפשרות לשינוי בגישה מערבית זו? תחושת האשמה של המערב כלפי היהודים בגלל השואה שביצעו הנאצים באירופה במהלך מלחמת העולם השנייה היא סיבה כבדת משקל לכך, אך היא אינה מסבירה לגמרי את התמיכה האסטרטגית הבלתי מותנית לאהדה שזוכה מדינת ישראל מארה"ב ומאירופה. ההסבר לכך טמון בעובדות ההיסטוריות הבאות, שהאזרח הערבי אינו מפנים אותן:

1. האליטה שהנהיגה ותרמה להקמת מדינת ישראל סברה כי האינטרסים שלה קשורים במערב, ולא במחנה הסובייטי, ובנתה את מוסדות המדינה עפ"י המודל האירופי-מערבי שהוא חילוני, דמוקרטי וחופשי, ולא סוציאליסטי-קומוניסטי שמושתת על שליטה של מפלגה אחת, וכשל מאוחר יותר.

האליטה הזו התנגדה שישראל תהיה מדינה סוציאליסטית כמו פולין, מזרח גרמניה ובולגריה, והקימה את מדינתה עפ"י המודל המערבי המוצלח שמושתת על כיבוד חירויות הפרט וזכויות האישה, על כלכלה חופשית, על עיקרון חילופי השלטון ועל רשות שופטת עפ"י המודל המערבי. במילים אחרות, אליטה זו בנתה את מדינתה על ארבעת היסודות הבאים:

חופש הביטוי והבעת הדעה, טוהר הבחירות מזה למעלה מ-75 שנה, העברת השלטון ומיצוי הדין עם הבכירים, כך שאיש אינו מעל החוק. מדיניות זו סייעה בהמשך קיומה של ישראל, ותרמה להצלחתה ולפיתוחה, למרות סביבתה הערבית העוינת שחותרת לחסלה.

2. העליונות הטכנולוגית והתעשייתית של ישראל חיזקה את מעמדה בעולם המתקדם ואת ההסתכלות עליה כשותפה אסטרטגית, בשל תרומתה להישגים העכשוויים. התעשיות הישראליות מתאפיינות בגיוון: תעשיית היהלומים, שישראל נחשבת לאחת משלושת המדינות המובילות בעולם בענף זה אחרי בלגיה והודו, הטכנולוגיה המתקדמת שמהווה עמוד השדרה של הכלכלה הישראלית, ו-48.3% מסך הייצוא של ישראל: תעשיית השבבים ורכיבי המחשב, תחום האלקטרוניקה ומערך 'רפאלי' ההגנתי המתקדם. ישראל ידועה גם בתעשיית הטילים והרובוטים הצבאיים, הנשק והתחמושת לכוחות היבשה, והיא אחת מ-11 יצואניות הנשק בעולם. זאת בנוסף לתעשיית החלל הישראלית, לייצור ופיתוח מוצרים למטוסים אזרחיים וצבאיים.

כך גם בתעשיית התרופות, התעשיות הכימיות ותעשיית המזון והמשקאות. ישראל נמצאת במקום השלישי מבחינת מספר החברות שנסחרות בנאסד"ק אחרי ארה"ב וסין, והיא נמצאת מעל מעצמות כמו צרפת וגרמניה.

מתוך 500 חברות בעולם ישנן 80 חברות בבעלותה של ישראל, וישנן חברות שהפכו את ישראל למטה ראשי שלהן כמו גוגל, פייסבוק ואפל. כמו כן ישראל נחשבת לאחת המדינות המפותחות בעולם במערך החקלאי, והיא מייצאת את שירותיה בתחום זה ל-32 מדינות בעולם.

ישראל נמצאת במקום ה-16 מתוך 187 מדינות במדד הפיתוח האנושי של האו"ם, שמציין את רמת רווחתם של העמים בעולם. דירוג זה שם אותה בקבוצת המדינות המפותחות ביותר.

3. ישראל הצליחה לכונן בריתות עם המעצמות הגדולות בעולם, והיא בעלת ברית עיקרית מחוץ לנאט"ו. בדצמבר 2014 אישר בית הנבחרים האמריקני את חוק השותפות האסטרטגית בין ארה"ב לישראל, והמשמעות היא שישראל מקבלת סיוע נוסף בתחומי ההגנה והאנרגיה, ומהדקת את שיתוף הפעולה האקדמי והמדעי [עם האמריקנים].

כמו כן, ישראל הצליחה לייצר לעצמה תדמית חיובית באמצעות הסכמי הנורמליזציה עם שש מדינות ערב: מצרים, ירדן, האמירויות, בחריין, מרוקו וסודאן. בהסתמך על הבריתות וההסכמי הנורמליזציה, המערב רואה בישראל מדינה בעלת ברית, מדינה דמוקרטית בעלת תעשייה מתקדמת, בשעה שהוא רואה בחמאס אויב וארגון טרור.

4. ההיפך בדיוק קרה עם ההנהגות הפלסטיניות והערביות, שכוננו משטרים דיקטטוריים שהתאפיינו בדיכוי ובשליטה ביד של ברזל. כך ההנהגות הללו יצרו לעצמן תדמית שלילית ועוינת מול המערב. יתרה מזאת: ההנהגות הערביות דיברו בכל נאומיהם במהלך 70 השנים האחרונות על עוינותם ושנאתם כלפי ארה"ב והמערב, ועל הסולידריות שלהם עם המחנה הדיקטטורי של המזרח. לפניכם מספר דוגמאות של ההנהגות המובחרות הללו:

- אמין אל-חוסייני, המופתי הכללי של ירושלים, ראש המועצה האסלאמית העליונה והועד הערבי העליון, ואחד מהאישים הפלסטינים הבכירים ביותר במאה שעברה, כרת ברית עם היטלר, אויב המערב, בשנת 1941 נגד בעלות הברית. הוא גם נפגש עם הימלר ושיבח אותו, כאשר היה בתפקיד מפקד הגסטפו, הגוף שפיקח על חיסולם של אזרחים במחנות ההשמדה הגרמנים.

בנקודה זו כל בן אדם שואל את עצמו: כיצד בריטניה, ארה"ב וצרפת יכולות לחוש

אהדה כלפי הפלסטינים, אם המנהיג שלהם והמופתי שלהם חש סולידריות עם היטלר, שהביא למותם של 60 מיליון מתושבי העולם במהלך מלחמת העולם השנייה (1939-1945)?

אל-חוסייני המשיך לשתף פעולה עם גרמניה הנאצית ועם איטליה הפאשיסטית במספר דרכים. אל-חוסייני שידר ברדיו לעולם הערבי ולחברות האסלאמיות קמפיין תעמולה עוין לבעלות הברית וליהודים.

– יאסר ערפאת, היו"ר הראשון של הרשות הפלסטינית, שלט על הפלסטינים 35 שנה בכוח אבסולוטי, וללא חוקה, פרלמנט, מוסדות או בחירות להעברת השלטון. במהלך חודש ספטמבר 'החזית העממית' חטפה 4 מטוסים אזרחיים בדרכם לניו יורק וללונדון, הכריחה 3 מהם לנחות במקום מדברי בירדן, החזיקה בבני הערובה ופוצצה את המטוסים.

לאחר מכן דרש ערפאת בפומבי להפיל את הממלכה ההאשמית ולהשתלט על השלטון בתמיכה סורית, ובנוסף בוצעו שני ניסיונות לרצוח את המלך חוסיין. כתוצאה מכך היו קרבות עקובים מדם בין הצבא הירדני ללוחמי אש"ף, שבסופם ערפאת וארגונו גורשו ללבנון, כדי שאותה טרגדיה ואותו ההרס יחזרו על עצמם שם, ואש"ף יהיה אחד הצדדים המעורבים במלחמת האזרחים במדינה זו.

כך היה עד שערפאת גורש לתוניס ע"י ישראל לאחר 12 שנים ששהה בלבנון. ערפאת לא נתן את הדין על מעשיו, אלא מת כגיבור בעיני הפלסטינים והערבים.

- דוגמה נוספת למנהיג ערבי שתרים באופן פעיל להרס האזור ולנחשלותו הוא ג'מאל עבד אל-נאצר, שראה עצמו מנהיג של האומה הערבית המאוחדת ושל הפאן-ערביות. אלא שבניגוד לכך, הוא פילג את הערבים, הרס את המשטרים שלהם, ליבה את דעת הקהל הערבית נגד המערב, העמיק את השנאה לעולם התרבותי והפך את תדמית המזרח התיכון למכוערת. נאצר היה מנהיג ההרפתקאות הצבאיות והמשברים המדיניים, וכאן נזכיר כמה מהרפתקאותיו:

* מהפיכת יולי 1952 במצרים ובאחיותיה: אלג'יריה, לוב, סודאן, תימן, עיראק, סוריה ואש"ף שממנה צמחו משטרים טוטליטאריים צבאיים ששולטים ביד של ברזל ומפקיעים את נכסי העם ואת זכויותיו.

* נאצר כבש את סוריה בשנת 1958 בתואנה של 'אחדות ערבית', העביר את הבירה מדמשק לקהיר, ומינה את עצמו למנהיג שתי המדינות שנקראו "הרפובליקה הערבית המאוחדת". אחדות זו הסתיימה בשנת 1961 בהפיכה צבאית שבה הצבא המצרי גורש מסוריה.

* מיד לאחר מכן נאצר החל הרפתקה צבאית נוספת, והוא פלש לתימן כדי לתמוך במהפכה נגד המשטר המלוכני במדינה זו, מפני שהיא לא התנהלה עפ"י הקו הסוציאליסטי שלו. נאצר היה חלק מתוכנית השליטה הסובייטית על המזרח התיכון. הפלישה לתימן נמשכה 8 שנים, ובמהלכה נעשו פעולות צבאיות בשטח סעודיה במטרה לשנות שם את המשטר. מצרים איבדה 26 אלף לוחמים ומאות מיליוני דולרים במלחמתה בתימן, שבה נהרגו גם 100 אלף תימנים. פלישה זו הסתיימה בנסיגה של הצבא המצרי, בכיבוש דרום תימן ע"י הסובייטים ובהקמת מדינה קומוניסטית ערבית ראשונה, שנפלה לאחר התפרקותה של ברית המועצות בשנת 1990.

* לאחר התשת הצבא המצרי במשך 7 שנים בתימן, הלך נאצר להרפתקה נוספת, ובפעם הזו הוא רתם את צבאות ערב שחשו לעזרתו בשנת 1967, נגד ישראל. הצבאות הללו נחלו תבוסה צורבת ואבדות כבידות.

* נאצר חינך ותמך בתנועת הקצינים שביצעה את מהפיכת ה-14 ביולי 1958 בעיראק.

מהפיכה זו הפילה את הממלכה העיראקית ההאשמית, והרגה את כל בני משפחת המלוכה.

* נאצר ניסה להפיל את חוסיין מלך ירדן בשנת 1957, כדי להכניס את ירדן ל"רפובליקה הערבית המאוחדת", אולם ניסיון זה כשל. נאצר לא נשפט, אלא מת כגיבור, ועודנו נחשב גיבור.

– בדומה לנאצר, גם צדאם חוסיין הצית מלחמה נגד איראן בשנת 1980 שנמשכה 8 שנים, גבתה מיליון הרוגים ופצועים משני הצדדים, ונגרמו בעקבותיה הפסדים של טריליון דולר. לאחר מכן הוא פלש לכווית העשירה ושחרת השלום, וכבש אותה למשך 8 חודשים, כדי לבזוז אותה ולשרוף את כל בארות הנפט שלה. לאחר מכן גורש כשהוא מובס בעקבות מלחמה שניהלה נגדו קואליציה של מדינות בראשות ארה"ב. הפושע הזה הוא היחיד מקרב מנהיגי ערב שנשפט ע"י האמריקנים, הורשע והוצא להורג.

– בשאר אל-אסד הוא דוגמה נוספת לאיוולת מדינית. הוא הצית מלחמת אזרחים בשנת 2011 שגרמה למותם של מיליון סורים, ולהגירתם של 13 מיליון אזרחים. במלחמה זו השתתפו תורכיה, איראן, רוסיה ולמעלה מ-30 פלגים, גדודים וארגונים אסלאמיים ולא אסלאמיים. אירוע זה הסתיים בהרס של מרבית הערים הגדולות בסוריה ובכיבושה ע"י איראן, תורכיה ורוסיה.

– לאחר ביטול ניצחונה של "חזית ההצלה האסלאמית" בבחירות בשנת 1991, הצית המשטר הצבאי באלג'יריה קרבות עזים עם הארגונים האסלאמיים, שהסתיימו בשורה של מעשי טבח בשכונות ובכפרים שלמים, מבלי לעשות הבחנה בין זכר, נקבה, תינוק או זקן. אמצעי ההריגה היו ברבריים ביותר, והמלחמה הגיעה לשיאה בשנת 1997, כשהיא גובה מאה וחמישים אלף הרוגים, דבר שגרם לתדהמה בעולם כולו.

– אותו האסון חזר על עצמו בראשית שנת 2006 לאחר ניצחונה של חמאס שזכתה במרבית המושבים בבחירות לפרלמנט הפלסטיני. התחוללו קרבות בינה לבין תנועת ה'פתח', שהגיעו לשיאם ביוני 2007, ובמהלכם נהרגו כ-800 פלסטינים בגדה וברצועה, בנוסף לעשרות אנשים שהוצאו להורג בשנים שלאחר מכן. למרבה האירוניה, מעשי הטבח הללו נקראו 'ריב האחים' והמחלוקת הפלסטינית'.

– החיסולים והטיהור האתני שביצע נשיא סודאן לשעבר, עמר חסן אל-בשיר, בשנת 2003 נגד תושבי דארפור, שהביאו למותם של 400 אלף אזרחים חפים מפשע

ולהגירתם של 3 מיליון איש. הקרבות שמתחוללים בסודאן כעת הביאו להגירתם של 5 מיליון איש ולמותם של 12 אלף איש נכון לעכשיו – כך עפ"י האו"ם.

נבחרת הדיקטטורים ששלטה במדינות ערב הגדולות, הצטיינה בהרג ובהטלת מורא והמציאה דרכים מתועבות לעינוי אנשים בבתי הכלא.

אם כן, המערב תומך בישראל ומזדהה עמה מפני שהוא רואה בה בעלת ברית דמוקרטית, ומדינה ליברלית עם ריבוי מפלגות, העברת שלטון, מוסדות עפ"י המודל האירופי וקידמה טכנולוגית ותעשייתית. אלא שישראל מוקפת במשטרים ערבים טוטליטאריים שנשלטים ע"י מנהיגים פושעים, שמצטיינים בתעשיית המוות וההרס, המיטו אנרכיה ונחשלות בעולם הערבי ומצהירים בגלוי על שנאתם לארה"ב ולמערב. יתרה מזאת, המשטרים הללו מבצעים מעשי אלימות והרג ופיגועי טרור נגד אזרחים בבירות אירופה הגדולות, ולאחר מכן מכריזים כי הם מעוניינים למחוק את ישראל, ולא לאפשר לה להתקיים.

עד כאן. שאו ברכה....